

PODĽA
DCÉRY JE
DOKONALÝ.

SKVELÝ

PODĽA
JEJ OTCA JE
KLAMÁR.

ÚLOVOK

The *Sunday Times* Bestseller

T. M. LOGAN

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

SKVELÝ ÚLOVOK

T. M. LOGAN

TATRAN

Z anglického originálu T. M. Logan: The Catch,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Zaffre, Londýn 2020,
preložila Zuzana Močková-Lorková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022 ako 5331. publikácia
a 35. zväzok edície Mimo zákona.
Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Jazykóv redaktori Ivana Fábryová, David Grich

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2020 by T.M. Logan
Translation © Zuzana Močková-Lorková 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1282-3

*Johnovi a Sue,
Jenny a Bernardovi*

Ludia vidia iba to, čo sú pripravení vidieť.

Ralph Waldo Emerson

Chytil nôž do ľavej ruky, aby mohol nahmatať pulz. Dvoma prstami na veľkej tepne na boku krku.

Nič.

Pokožka bola na dotyk ešte teplá, ale telo už nehybné. Absolútne nehybné. Vyhasli aj posledné iskry života.

Teraz bolo najdôležitejšie zachovať pokoj. Pretože oni to nepochopia. Veci sa vymkli spod kontroly. On si to nevybral, ale jeho ruka to musela urobiť. A svojím spôsobom to bola jeho povinnosť. Najdôležitejšia a najvdáčnejšia povinnosť v jeho živote. A bolo to tak najlepšie: chcel len to najlepšie pre každého. Zbadal tú hrozbu, to nebezpečenstvo a zneškodnil ho. Aj tak by to vôbec nefungovalo. Dlhodobu určite nie.

Časom na to zabudne. Zabudne naňho.

Čepel noža dočista vyutieral a zasunul do puzdra.

Zem vresoviska bola pokrytá drsným kobercom trávy, hrubej a nepoddajnej. Kúsok od tela zahrabol holými rukami a odkryl čiernu derbyshirskú zem. Zaboril do nej končeky prstov a pocítil, ako sa hlina poddáva tlaku – po nedávnom daždi bola jemná a vlhká. To je dobre.

Bude sa ľahko kopať.

Prvá časť

PRIATEĽ

1

PIATOK

Sedel som na terase, na tvári ma hriali posledné lúče zapadajúceho slnka a vysoko v platanoch na okraji našej záhrady sa ozýval štebot škovránkov. Bol piatok v polovici mája, v pološere sa vznášala výrazná vôňa pokosenej trávy a jemný závan dymu z grilovania v susedstve. Ešte stále bolo dosť teplo, po večeri sa dalo sedieť v záhrade a popíjať silnú čiernu kávu, zatiaľ čo moja dcéra hrala bedminton uprostred nášho širokého trávniku so svojím novým priateľom.

Zoznámili sme sa s ním až dnes, hoci Abbie s ním chodila už sedem mesiacov. Bol vysoký, vyšportovaný a vyzeral ako model v nedeľnej prílohe novín. Mal na sebe bledoružovú lanovú košelu a plátenné nohavice, poltopánky si poslušne vyzul a odložil na prednej verande, skôr než sme ho o to požiadali. A moju manželku Claire ani jej matku Joyce nepobozkal na líce – ani len letmo a symbolicky – jednoducho každej podal ruku. Pristupoval ku každému rovnako. Bol úctivý, nie príliš suverénny, ale ani odmeraný. Jeho podanie ruky bolo pevné a suché, stisk sebaistý a moju ruku zovrel o niečo silnejšie.

Sledoval som ich hru. Ryan sa zahnal po bedmintonovom košíčku, teatrálné sa prevážil dozadu, zapotácal sa a pristál na chrbte, a stále pritom držal raketu vo vzduchu. So smiechom ostal ležať v jednom z dlhých podvečerných tieňov na trávniku. Abbin hlasný a úprimný smiech sa ozýval po celej záhrade.

Aj pri vedľajšom stole sa ozval tichý smiech. Claire a Joyce na nich s úsmevom hľadeli.

„Je to pekný pár,“ skonštatovala Claire a vystrela opálené ruky nad hlavu. „Nemyslíš?“

„Ja by som sa nepriečila, keby som bola o niečo mladšia,“ usmiala sa Joyce, sediac v invalidnom vozíčku. „Len sa na nich pozrite!“

„Čo myslíš, Ed?“ Claire mi položila ruku na predlaktie a teplými končekmi prstov sa dotkla mojej pokožky. „Je skvelé vidieť, že je opäť šťastná, však?“

„Zdá sa, že ho má naozaj rada,“ povedal som, ale nepozrel som jej do očí.

Bola to pravda: už dlho som Abbie nevidel takú šťastnú. Znelo to ako kliše, ale dnes večer priam žiarila. Za posledné mesiace sa ich víkendový vzťah na diaľku pomaly rozvíjal a my sme ustavične počúvali *Ryan to a Ryan ono*.

„Vyzerá ako dobrý chlapec,“ zahlásila Joyce.

„Má tridsaťtri,“ utrúsil som. „To už nie je chlapec. Je od nej skoro o desať rokov starší.“

„Vieš, ako to mama myslela,“ zahriakla ma Claire. „Pozri sa na nich, vidieť, že je medzi nimi skutočné puto.“

„Len teraz sme sa s ním zoznámili.“

Moja žena sa ku mne otočila s otázkou v hlase.

„Ed?“

„Čo je?“

„Abbie ho má naozaj, *naozaj* rada, tak mu daj šancu, dobre? Nemyslím si, že je ako ostatní.“ Zľahka mi stisla rameno. „Buď milý.“

„Ja som vždy milý,“ vyhlásil som potichu.

„*Samozrejme*, že si, drahý,“ uistila ma Claire s nepatrným náznakom sarkazmu v hlase. „*Samozrejme*, že si.“

Opäť som začal venovať pozornosť bedmintonovému zápasu a v tej chvíli sa Ryan divoko zahnal raketou a košík zasiahol sieť.

Abbie stála bosá na tráve, mala na sebe biele džínsy, ktoré som na nej videl po prvý raz, a kvetovaný top s tenkými ramienkami. Jej pekné tmavé vlasy sa vlnili pri prudkých pohyboch z jednej strany na druhú. Bedminton hrávala od malička, od čias, keď dokázala odraziť asi jeden z desiatich košíkov. Každé leto som na dvore naťa-

hoval sieť a naše hry bývali nekonečné. Bola to pekná spomienka, ale aj bolestná.

„Odveta?“ navrhla Ryanovi s úsmevom na tvári.

„Budeš ma trochu šetriť?“ opýtal sa, vstal zo zeme a oprášil si bledé nohavice od stebiel trávy.

„Ani náhodou!“ Veselo vystrelila ďalší košík ponad sieť.

Skúmal som ho pohľadom, keď opäť začali hrať. Bol skutočne veľmi dobre stavaný, pekný ako chalan z chlapčenskej kapely. Jemné strnisko na silnej čeľusti a jamka na brade. Rovné biele zuby, ktoré často ukazoval – jeho úsmev bol zdanlivo úprimný a vrúcny. Rovné a hrubé obočie, tmavohnedé oči, takmer až čierne. Všimol si, že si ho premeriavam, a naše pohľady sa stretli. Neusmial sa ani neuhol pohľadom, len uprene na mňa hľadel.

A vtedy som si to uvedomil.

Bolo to ako zásah prudkej statickej elektriny do chrbtice, striasalo ma, akoby mnou prešiel duch. Niečo sa vo vzduchu medzi nami mihotalo a vibrovalo ako napnutá struna.

Bolo to čosi živočíšne, pudové. Pradávnny inštinkt, ktorý varoval lovca doby kamennej, že sa v tieni krčí vlk, pripravený vrhnúť sa naňho. Takéto nebezpečenstvo nezachytíte zrakom, čuchom ani sluchom. Vycítite ho, keď sa vám naježia jemné chlípky na šiji.

Už pri pohľade do Ryanových očí som to vedel. V tej chvíli som si uvedomil, že s novým priateľom mojej dcéry nie je nič v poriadku.

Za jeho tmným pohľadom sa čosi skrývalo.

Niečo *nedobré*.

Niečo veľmi, veľmi zlé.

2

Stál som v kuchyni a z platničky som zdvihol syčiacu kávovú kanvicu. Srdce mi búšilo tak silno, že som ho doslova cítil v hrudi. Nadýchol som sa a ruka s kanvicou sa mi roztriasla. Nemôžem sa mýliť? Ryan doteraz pôsobil ako celkom milý človek. No ten nepríjemný pocit z jeho pohľadu pretrvával, adrenalín mi prúdil v žilách.

Niečo s ním nebolo v poriadku, tým som si bol istý. Niečo skrýval.

Vrátil som sa na terasu, a kým som Claire dolieval kávu, snažil som sa upútať jej pozornosť. Ona sa však sústreďovala na svoju matku, zakrývala jej plecia svetrom. Abbie sa vrátila k nášmu stolu a usadila sa do veľkého dreveného záhradného kresla. Naša staršia mačka Tilly jej svižne vyskočila do lona a labkami začala prešľapovať po jej bielych džínsoch, na ktorých ostávali dlhé mačacie chlpy.

„Si na rade, oci.“

Po jej slovách som zdvihol pohľad a silene sa usmial.

„Som vždy pripravený ukázať ti poriadne strely, Abbie.“ Položil som kanvicu na stôl. „Ale vedz, že už nie som šampiónom tejto záhrady ako kedysi, takže mi musíš dať chvíľu.“

„Ja nebudem hrať,“ povedala a poškrabala Tilly za uchom. Tá pritom zažmurkala a začala priasť. „Musím si oddýchnuť. Zahraj si s Ryanom.“

„Och, naozaj?“

Claire na mňa zagánila.

„Jasné,“ súhlasil som a vzal si jej raketu. „Prečo nie?“

„Bez obáv,“ ubezpečoval ma Ryan s úsmevom na tvári, ležérne kráčajúc k nám. „Bedminton hrám hrozne.“

Zhodil som z nôh žabky a nasledoval som Ryana po čerstvo pokosenej tráve, ktorá ma štekčila na chodidlách, do stredu trávnik. Zacítil som závan jeho vody po holení, ostrú vôňu citrusov a ešte niečoho iného, možno borovice alebo eukalyptu. Keď zastal na druhej strane siete, otvoril som hru odrazením košíka vo vysokom pomalom oblúku a v hlave sa mi vynorili slová mojej manželky: *Buď milý*. No hoci sa Ryan predtým neohrabane oháňal raketou, teraz chytal a odrážal košík s absolútnou ľahkosťou a jeho strely lietali ďaleko za mňa. Neváľal sa teatrálne po zemi ako predtým, aby Abbie rozosmial. Bol pokojný, udieral presne, skákal z jednej strany na druhú, udával tempo hry a silno napínal svaly na predlaktiach.

Vyhodil košík vysoko do vzduchu, no ja som namiesto neho sledoval Ryanovu tvár. Zagánil na mňa a potom ho odrazil tak silno, že skôr než som si košík všimol, pocítil som energický náraz do hrudníka.

„Ryan!“ zvolala Abbie so smiechom. Zdvihol som ruku, aby som naznačil, že je to v poriadku, hoci som cítil bodavú bolesť v hrudi. Ryan sa zasmial a teatrálne rozhodil ruky vo vzduchu na znak ospravedlnenia.

„Prepáčte, Ed!“

Skóre bolo 7 : 2 pre Ryana, keď začal poľavovať. Netriafal košíky, hoci ešte pred chvíľou odrazil bez problémov každú strelu.

Zápas sa skončil 11 : 9 v môj prospech.

Zastal som, aby som chytil dych. Polokošela sa mi nalepila na spoteňý chrbát, bavlna tesne priliehala k pokožke.

„Dobrá hra,“ zahlásil Ryan. Sotva mu vystúpili malé kropaje potu. „Čo tak ďalšiu?“

„Dajme si najprv pauzu.“ Ukázal som na stôl na terase, kde sedela moja rodina. „Rýchlo sa napijem. Naozaj si nedáš kávu?“

„Vďaka, pán Collier, ale ja sa kofeínu vyhýbam.“

Zaboril som ruku do veľkého vedra s ľadom a za krk som si na-

lial trochu vody, ktorá ma po vyčerpávajúcom zápase príjemne schladila.

„Máme aj pivo a víno,“ ozvala sa Claire, „a v kuchyni sú aj iné veci, ak by si mal na niečo chuť.“

Ryan zdvihol ruku a opäť sa zjavil ten úsmev.

„Pre mňa nie, vďaka, zajtra šoférujem do Manchestra, vyražam skoro ráno a potom sa v pondelok ráno vraciam na zmenu. Čakajú ma kontroly na školách, takže by som asi nemal.“

„Ryan je dobrovoľník. Pracuje ako mimoriadny strážnik na polícii,“ vysvetlila Abbie svojej starej mame.

„Aha, chápem,“ odvetila Joyce a tesnejšie si pritiahla sveter. „Takže policajt? To by sme sa mali správať čo najslušnejšie, však?“

„Nie som plnohodnotný policajt,“ odpovedal Ryan. „Iba im pomáhame, robíme komunitný dozor, pešie hliadky, venujeme sa rôznym podnetom v rámci verejnej bezpečnosti a podobne. Posledné mesiace chodievame na kontroly do škôl v súvislosti s útokmi nožom. Viete, je to dobrý pocit, keď môžete robiť niečo užitočné. Máte pocit, že niečím prispievate spoločnosti.“

Dolial som si kávu do šálky a premeral som si ho kútikom oka. Nevyzeral ako policajt. Bol príliš uhladený. Príliš dokonalý. No bolo to už dávno, čo som bol naposledy v kontakte s políciou. Veľmi dávno.

„Iste, iste,“ súhlasila Claire. „A čo tak kolu bez cukru? Minerálnu vodu? V kuchyni máme aj čerstvú šľavu alebo džús?“

„Minerálna voda bude fajn, ďakujem, pani Collierová.“

Claire vytiahla z vedra s ľadom malú zelenú sklenenú fľašku a podala mu ju.

„Volaj ma Claire, prosím.“

„Vďaka, Claire.“

Joyce pomaly vstala z vozička a v roztrasenej ruke stískala vychádzkovú palicu.

„Myslím, že sa pôjdem trochu natiahnuť.“

Ryan v momente vstal a ponúkol Joyce rameno, aby ju pridržiaval, keď kráčala do domu.

„Ďakujem, Ryan,“ povedala Joyce a blahosklonne sa naňho usmiala. „Si veľmi milý.“

„Nemáte vôbec za čo,“ ubezpečoval ju Ryan.

„Babi?“ ozvala sa Abbie a vstala tiež. „Je ti niečo?“

„Nič, zlatko, tento milý mladý muž sa o mňa postará. Len potrebujem svojich dvadsať minút.“

Všetci traja sme sledovali, ako odprevádza starú mamu, ktorá sa ho drží za predlaktie. Claire si vedľa mňa vzdychla a pokrútila hlavou.

„Zdá sa, že mama je každým dňom slabšia,“ skonštatovala potichu. „Myslíš, že tie nové lieky vôbec zaberajú?“

Chytil som ju za ruku, pokožku dlane mala jemnú a teplú. Zľahka som jej ju stisol.

„Porozprávajme sa v pondelok s onkológom,“ navrhol som. „Či by neprehodnotil dávkovanie.“

Súhlasne prikývla, práve keď sa Ryan znovu objavil a posadil sa k stolu. Abbie pozrela na svojho priateľa a mlčky si vymenili pohľady. Potom opatrne položila Tilly na terasu, vstala a podala mame bedmintonovú raketu.

„Poď si zahrať, mami, si na rade.“

„Zlatko, nie som vhodne oblečená,“ skonštatovala Claire a ukázala na modré vzorované zavinovacie šaty. „A navyše som pila víno.“

„Nevyhováraj sa,“ usmiala sa Abbie. „Dám ti trojbodový náskok, ak chceš.“

Claire zdráhavo vstala, vzala raketu a nasledovala dcéru k sieti. Opäť som si pripomenul, ako veľmi sa na seba podobajú: rovnaká pleť olivovej farby, rovnaké pekné tmavé vlasy, rovnaká štíhla postava – len Abbie je o pár centimetrov vyššia ako jej matka. S Ryanom sme chvíľu sedeli v tichosti, sledovali ich hru, bedmintonový košík lietal sem a tam v pomalých oblúkoch ponad sieť v podvečernom svetle. Ich vzájomné priateľské žartovanie ma upokojilo. Claire a Abbie sú celý môj svet: nadovšetko ich ľúbim, niekedy ma to až zabolí hlboko v hrudi.